

SPOMLADANSKI KONJENIŠKI IZLET DRUŠTVA REJCEV ISLANDSKIH KONJ SLOVENIJE

V senci starega drevesa (foto Agata Maček)

Društvo rejcev islandskih konj Slovenije je pripravilo dvodnevni spomladanski konjeniški izlet po Loški dolini (od Dan do Gorenjih Poljan). Poleg članov društva so bili vabljeni tudi drugi ljubitelji konj. Izleta se je udeležilo 13 jahačev; skupino je vodil Janez Kandare. Pa niso bili z nami le islandci – pridružilo se nam je tudi pet visokoraslih konj.

V tej odmaknjeni in osamljeni kraški dolini je 20 vasi in krajev ter nekaj manj kot 4000 prebivalcev. Nekoč so bili ti kraji zelo pomembno prometno križišče; tu so potekale številne poti iz notranjosti proti morju in Furlanski nižini. Vrveža iz tistih časov ni več, a življenje tu že zdaleč ni zamrlo. Loška dolina teče ob vznožju ostrovrhega in skoraj vedno zasneženega Snežnika. Ta slikovita gora je najvišja nealpska gora pri nas, je edino območje nealpske poledenitve in obenem tudi največje nealpsko območje rušja. V njegovih poetično lepih gozdovih še vedno prebivajo vse avtohtone vrste velikih zveri (medved, volk in ris), kar je tudi v evropskem merilu izjemno. V zavetju snežniških gozdov, v Kozariščah, stoji srednjeveški grad Snežnik, ki je neprecenljiva slovenska kulturna dediščina. In potem je tu Križna jama, ena večjih slovenskih vodnih jam. Poleg bogate notranjosti je znana tudi po najdbah ostankov jamskega medveda. Omeniti moram še Križno goro, Pusti grad nad Ložem, Ulako, Lož, Cerkev Sv. Jedrti v Nadlesku..... v teh tihih krajih je kaj videti....

Izhodišče konjeniškega izleta je bila vas Dane. Mimo značilnih loških gručastih vasi smo nadaljevali pot do gradu Snežnik. Ta stari veličastni grad z razkošnim parkom je vsakokrat paša za oči. Podoba, ki si jo zapomniš. V tem romantičnem okolju smo naleteli na mladoporočenca in njune svate – in postali ozadje poročne fotografije.

Od Kozarišč smo nadaljevali pot proti najhladnejšemu kraju v Sloveniji - Babnemu polju (najnižja doslej izmerjena temperatura je bila $-34,5\text{ }^{\circ}\text{C}$). Naselje leži ob nogah Vražjega vrtca, kjer so nekoč domovale čarovnice. Ali morda še vedno? Četudi so še vedno tam, so bile z nami zelo prizanesljive, celo gostoljubne: razpele so pred nami široke travniške poti kraškega polja. Kaj bi lahko bilo konjeniško bolj mikavnega od tega, ko se znajdeš na robu ravnega zelenega polja, ki mu ne vidiš konca in se njegovo zelenilo izgublja v prazno, potem pa spustiš konja, da teče in se ustavi šele, ko ima ON dovolj? To so nam pripravile, čarovnice, in za kaj takega bi človek zlahka prodal košček duše...

Lepo urejena zložna pot skozi bukov gozd nas je vodila proti Gorenjim Poljanam. V tem času ima bukev živo zelene mlade liste in ko skozi gosto krošnjo posije sonce, je svetloba v gozdu hipnotična – nekaj takega, kot zelena tančica pošita z zlatimi cekini...

Tistega dne, preden smo prišli v Gorenje Poljane, smo se vzpeli na Petelinjek; Babno polje, Snežnik, Nanos..... vse smo imeli na dlani – zares lep razgled!

In, Gorenje Poljane; majhna vasica z nekaj hišami, ki nima več stalnih prebivalcev. Ljudje iz doline imajo tukaj počitniško hišico; prenočevali smo pri njih, konji pa so uživali hribovsko pašo v oborah.

V nedeljo smo se vrnil v Dane, uživali v pravem domačem nedeljskem kosilu in z njim sklenili prijeten konjeniški dogodek. Res prijeten: bili smo homogena skupina jahačev, ki je želela živahno ježo, vreme nam je bilo naklonjeno, imeli smo večšega vodnika – odličnega jezdeca in poznavalca teh krajev, bili smo deležni izvrstne hrane in prijaznega gostoljublja gostiteljev v Danah, Babnem polju in Zgornjih Poljanah.

Tisti, ki smo iz Trnja v Dane prijahali (in se tako tudi vrnil nazaj), smo v dveh dneh in pol pustili za seboj nekaj več kot 100 km. Vsi konji, ki so se udeležili našega izleta, so pot zlahka zdržali in nobene poškodbe nismo imeli. Tudi pasemska razlika ni motila – konji so se tega navadili že v prvi uri ježe...